

¹قَرَعَتْ كُلُّ الْجَمَاعَةِ صَوْتَهَا وَصَرَخَتْ. وَبَكَى الشَّعْبُ
تِلْكَ اللَّيْلَةَ.² وَتَدَمَّرَ عَلَى مُوسَى وَعَلَى هَارُونَ جَمِيعُ بَنِي
إِسْرَائِيلَ، وَقَالَ لَهُمَا كُلُّ الْجَمَاعَةِ، لَبَيْتَا مَتْنًا فِي أَرْضِ
مِصْرَ، أَوْ لَبَيْتَا مَتْنًا فِي هَذَا الْقَفْرِ.³ وَلِمَاذَا أَتَى بِنَا الرَّبُّ
إِلَى هَذِهِ الْأَرْضِ لِنَسْقُطَ بِالسَّيْفِ. تَصِيرُ نِسَاؤُنَا وَأَطْفَالُنَا
غَنِيْمَةً. أَلَيْسَ خَيْرًا لَنَا أَنْ نَرْجِعَ إِلَى مِصْرَ.⁴ فَقَالَ بَعْضُهُمْ
لِبَعْضٍ، نُقِيمُ رَئِيسًا وَنَرْجِعُ إِلَى مِصْرَ.⁵ فَسَقَطَ مُوسَى
وَهَارُونَ عَلَى وَجْهِهِمَا أَمَامَ كُلِّ مَعْشَرِ جَمَاعَةِ بَنِي
إِسْرَائِيلَ.⁶ وَتَشَوَّعُ بْنُ نُونَ وَكَالِبُ بْنُ يَفَنَةَ، مِنَ الَّذِينَ
تَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، مَرْقًا نِيَابَتَهُمَا⁷ وَقَالَا لِكُلِّ جَمَاعَةِ بَنِي
إِسْرَائِيلَ، الْأَرْضُ الَّتِي مَرَرْنَا فِيهَا لِنَتَجَسَّسَهَا جَيِّدَةٌ جَدًّا.⁸
إِنْ سَرَّ بِنَا الرَّبُّ يَدْخُلْنَا إِلَى هَذِهِ الْأَرْضِ وَيُعْطِينَا
إِبَّاهَا، أَرْضًا تَفِيضُ لَبْنًا وَعَسَلًا.⁹ إِنَّمَا لَا تَتَمَرَّدُوا عَلَى
الرَّبِّ، وَلَا تَخَافُوا مِنْ شَعْبِ الْأَرْضِ لَأَنَّهُمْ خُبَرْنَا. قَدْ رَأَى
عَيْنُهُمْ ظِلَّهُمْ، وَالرَّبُّ مَعَنَا. لَا تَخَافُوهُمْ.¹⁰ وَلَكِنْ قَالَ كُلُّ
الْجَمَاعَةِ أَنْ يُرْجَمَا بِالْحِجَارَةِ. ثُمَّ طَهَرَ مَجْدُ الرَّبِّ فِي
خِيَمَةِ الْاجْتِمَاعِ لِكُلِّ بَنِي إِسْرَائِيلَ.¹¹ وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى،
حَتَّى مَتَى يُهَيِّئُنِي هَذَا الشَّعْبُ، وَحَتَّى مَتَى لَا يُصَدِّقُونَنِي
بِجَمِيعِ الْآيَاتِ الَّتِي عَمِلْتُ فِي وَسْطِهِمْ.¹² إِنِّي أَصْرِبُهُمْ
بِالْوَيْحَاءِ وَأُبِيدُهُمْ، وَأَصْغِرُكَ شَعْبًا أَكْبَرَ وَأَعْظَمُ مِنْهُمْ.¹³ فَقَالَ
مُوسَى لِلرَّبِّ، قَبِضْ عَلَى الْمِصْرِيِّينَ الَّذِينَ أَصْعَدْتَ يَشُوتَكَ
هَذَا الشَّعْبَ مِنْ وَسْطِهِمْ،¹⁴ وَيَقُولُونَ لِسُكَّانِ هَذِهِ
الْأَرْضِ الَّذِينَ قَدْ سَمِعُوا أَنَّكَ يَا رَبُّ فِي وَسْطِ هَذَا
الشَّعْبِ، الَّذِينَ أَنْتَ يَا رَبُّ قَدْ طَهَرْتَ لَهُمْ عَيْنًا لِعَيْنٍ،
وَسَخَابَتَكَ وَاقِفَةً عَلَيْهِمْ، وَأَنْتَ سَائِرُ أَمَامَهُمْ يَعْمُدُ
سَحَابٍ تَهَارًا وَيَعْمُدُ تَارٍ لَيْلًا.¹⁵ فَإِنْ قُلْتَ هَذَا الشَّعْبُ
كَرْجُلٍ وَاحِدٍ، يَقُولُ الشُّعُوبُ الَّذِينَ سَمِعُوا بِخَيْرِكَ،¹⁶ لِأَنَّ
الرَّبَّ لَمْ يَغْدُرْ أَنْ يَدْخُلَ هَذَا الشَّعْبُ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي
خَلَفَ لَهُمْ، قَتَلَهُمْ فِي الْقَفْرِ.¹⁷ قَالَا لِنَعْظُمُ قُدْرَةَ سَيِّدِي
كَمَا قُلْتَ، الرَّبُّ طَوِيلُ الرُّوحِ كَثِيرُ الْإِحْسَانِ، يَغْفِرُ
الدَّنْبَ وَالسَّيِّئَةَ، لَكِنَّهُ لَا يُبْرِئُ. بَلْ يَجْعَلُ دَنْبَ الْآبَاءِ عَلَى
الْآبَاءِ إِلَى الْجِيلِ الثَّالِثِ وَالرَّابِعِ.¹⁸ إِصْفَعْ عَنْ دَنْبِ هَذَا
الشَّعْبِ كَعَظْمَةِ نِعْمَتِكَ، وَكَمَا غَفَرْتَ لِهَذَا الشَّعْبِ مِنْ
مِصْرَ إِلَى هَهُنَا.¹⁹ فَقَالَ الرَّبُّ، قَدْ صَفَحْتُ حَسَبَ
قَوْلِكَ.²⁰ وَلَكِنْ حَيٌّ أَنَا قَائِلًا كُلُّ الْأَرْضِ مِنْ مَجْدِ
الرَّبِّ، إِنَّ جَمِيعَ الرِّجَالِ الَّذِينَ رَأَوْا مَجْدِي وَآيَاتِي الَّتِي
عَمِلْتُهَا فِي مِصْرَ وَفِي الْبَرِّيَّةِ، وَجَرَّبُونِي الْآنَ عَشَرَ
مَرَّاتٍ وَلَمْ يَسْمَعُوا لِقَوْلِي،²¹ لَنْ يَرَوْا الْأَرْضَ الَّتِي خَلَفْتُ

¹Da fuhr die ganze Gemeinde auf und schrie, und das Volk weinte die Nacht.² Und alle Kinder Israel murrten wider Mose und Aaron, und die ganze Gemeinde sprach zu ihnen: Ach, daß wir in Ägyptenland gestorben wären oder noch stürben in dieser Wüste!³ Warum führt uns der HERR in dies Land, daß wir durchs Schwert fallen und unsere Weiber und unsere Kinder ein Raub werden? Ist's nicht besser, wir ziehen wieder nach Ägypten?⁴ Und einer sprach zu dem andern: Laßt uns einen Hauptmann aufwerfen und wieder nach Ägypten ziehen!⁵ Mose aber und Aaron fielen auf ihr Angesicht vor der ganzen Versammlung der Gemeinde der Kinder Israel.⁶ Und Josua, der Sohn Nuns, und Kaleb, der Sohn Jephunnes, die auch das Land erkundet hatten, zerrissen ihre Kleider⁷ und sprachen zu der ganzen Gemeinde der Kinder Israel: Das Land, das wir durchwandelt haben, es zu erkunden, ist sehr gut.⁸ Wenn der HERR uns gnädig ist, so wird er uns in das Land bringen und es uns geben, ein Land, darin Milch und Honig fließt.⁹ Fallt nur nicht ab vom HERRN und fürchtet euch vor dem Volk dieses Landes nicht; denn wir wollen sie wie Brot fressen. Es ist ihr Schutz von ihnen gewichen; der HERR aber ist mit uns. Fürchtet euch nicht vor ihnen.¹⁰ Da sprach das ganze Volk, man sollte sie steinigen. Da erschien die Herrlichkeit des HERRN in der Hütte des Stifts allen Kindern Israel.¹¹ Und der HERR sprach zu Mose: Wie lange lästert mich dies Volk? und wie lange wollen sie nicht an mich glauben durch allerlei Zeichen, die ich

لَأَبْأَيُّهُمْ. وَجَمِيعُ الَّذِينَ أَهَانُونِي لَا يَرْوُّنَهَا.²⁴ وَأَمَّا عِنْدِي كَالْبُ فَهِنْ أَجَلِ أَنَّهُ كَانَتْ مَعَهُ رُوحٌ أُخْرَى، وَقَدْ اسْتَعْنِي تَمَامًا، أَدْخِلُهُ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي دَهَبَ إِلَيْهَا، وَزَرَعُهُ يَرْثُهَا.²⁵ وَإِذِ الْعَمَالِقَةُ وَالْكَنَعَانِيُّونَ سَاكِنُونَ فِي الْوَادِي، قَانَصِرْفُوا غَدًا وَارْتَجَلُوا إِلَى الْقَفْرِ فِي طَرِيقِ بَحْرِ سُوفَ.²⁶ وَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى وَهَارُونَ،²⁷ حَتَّى مَتَى أَغْفِرُ لِهَذِهِ الْجَمَاعَةِ السَّرِيرَةِ الْمُدْمَرَةِ عَلَيَّ. قَدْ سَمِعْتُ تَذَمُّرَ بَنِي إِسْرَائِيلَ الَّذِي يَتَذَمَّرُونَ عَلَيَّ.²⁸ فَلِمَ لَهُمْ، حَيُّ أَنَا يَقُولُ الرَّبُّ، لَأَفْعَلَنَّ بِكُمْ كَمَا تَكَلَّمْتُمْ فِي أَدْبِي.²⁹ فِي هَذَا الْقَفْرِ تَسْقُطُ جُنَّتُكُمْ، جَمِيعُ الْمُعْدُوِّينَ مِنْكُمْ حَسَبَ عَذَابِكُمْ مِنْ ابْنِ عِشْرِينَ سَنَةً قَصَاعِدًا الَّذِي تَذَمَّرُوا عَلَيَّ.³⁰ لَنْ تَدْخُلُوا الْأَرْضَ الَّتِي رَفَعْتُ يَدِي لِأَسْكِنْتِكُمْ فِيهَا، مَا عَدَا كَالِبَ بْنَ يَفْنَةَ وَبَشُوعَ بْنَ نُونٍ.³¹ وَأَمَّا أَطْقَالُكُمْ الَّذِينَ قُلْتُمْ يَكُونُونَ غَنِيمَةً قَائِلِي سَادْخِلُهُمْ، فَيَعْرِفُونَ الْأَرْضَ الَّتِي اخْتَقَرْتُمُوهَا.³² فَجُنَّتُكُمْ أَنْتُمْ تَسْقُطُ فِي هَذَا الْقَفْرِ، وَتَبُوكُمْ يَكُونُونَ رَعَاةً فِي الْقَفْرِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، وَتَحْمِلُونَ فُجُورَكُمْ حَتَّى تَقْتُلَ جُنَّتَكُمْ فِي الْقَفْرِ.³⁴ كَعَدَدِ الْأَيَّامِ الَّتِي تَجَسَّسْتُمْ فِيهَا الْأَرْضَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا، لِلْسَّنَةِ يَوْمٌ. تَحْمِلُونَ ذُنُوبَكُمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً فَتَعْرِفُونَ ابْنِعَادِي.³⁵ أَنَا الرَّبُّ قَدْ تَكَلَّمْتُ. لَأَفْعَلَنَّ هَذَا بِكُلِّ هَذِهِ الْجَمَاعَةِ السَّرِيرَةِ الْمُتُفِقَةِ عَلَيَّ. فِي هَذَا الْقَفْرِ يَقْتُونَ وَفِيهِ يَمُوتُونَ.³⁶ وَأَمَّا الرِّجَالُ الَّذِينَ أَرْسَلْتُهُمْ مُوسَى لِيَتَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، وَرَجَعُوا وَسَجَّسُوا عَلَيْهِ كُلَّ الْجَمَاعَةِ لِإِسَاءَةِ الْمَدْمَةِ عَلَى الْأَرْضِ،³⁷ قَمَاتِ الرِّجَالُ الَّذِينَ أَشَاعُوا الْمَدْمَةَ الرَّبِّيَّةَ عَلَى الْأَرْضِ بِأَلْوَابِ أَمَامِ الرَّبِّ.³⁸ وَأَمَّا يَشُوعُ بْنُ نُونٍ وَكَالِبُ بْنُ يَفْنَةَ، مِنْ أَوْلِيكَ الرِّجَالِ الَّذِينَ دَهَبُوا لِيَتَجَسَّسُوا الْأَرْضَ، فَعَاشَا.³⁹ وَلَمَّا تَكَلَّمَ مُوسَى بِهَذَا الْكَلَامِ إِلَى جَمِيعِ بَنِي إِسْرَائِيلَ بَكَى الشَّعْبُ جَدًّا.⁴⁰ ثُمَّ بَكَرُوا صَبَاحًا وَصَعِدُوا إِلَى رَأْسِ الْجَبَلِ قَائِلِينَ، هُوَذَا نَحْنُ. نَصْعَدُ إِلَى الْمَوْضِعِ الَّذِي قَالَ الرَّبُّ عَنْهُ، قَائِلًا قَدْ أَخْطَأْنَا. فَقَالَ مُوسَى، لِمَاذَا تَتَجَاوَرُونَ قَوْلَ الرَّبِّ. فَهَذَا لَا يَنْجَحُ. لَا تَصْعَدُوا لِأَنَّ الرَّبَّ لَيْسَ فِي وَسْطِكُمْ لِيَلَّا تَنْهَزُمُوا أَمَامَ أَعْدَائِكُمْ.⁴² لِأَنَّ الْعَمَالِقَةَ وَالْكَنَعَانِيِّينَ هُنَاكَ قُدَّامَكُمْ تَسْقُطُونَ بِالسَّيْفِ. إِنَّكُمْ قَدْ ارْتَدَدْتُمْ عَنِ الرَّبِّ، قَالَتِ الرَّبُّ لَا يَكُونُ مَعَكُمْ. لِكَيْهَمْ تَجَبَّرُوا وَصَعِدُوا إِلَى رَأْسِ الْجَبَلِ. وَأَمَّا تَابُوثُ عَهْدِ الرَّبِّ وَمُوسَى فَلَمْ يَبْرَحَا مِنْ وَسْطِ الْمَحَلَّةِ.⁴⁵ فَتَزَلَّ الْعَمَالِقَةُ وَالْكَنَعَانِيُّونَ السَّاكِنُونَ فِي ذَلِكَ الْجَبَلِ وَصَرَبُوهُمْ

unter ihnen getan habe?¹² So will ich sie mit Pestilenz schlagen und vertilgen und dich zu einem größeren und mächtigeren Volk machen, denn dies ist.¹³ Mose aber sprach zu dem HERRN: So werden's die Ägypter hören; denn du hast dies Volk mit deiner Kraft mitten aus ihnen geführt.¹⁴ Und man wird es sagen zu den Einwohnern dieses Landes, die da gehört haben, daß du, HERR, unter diesem Volk seist, daß du von Angesicht gesehen werdest und deine Wolke stehe über ihnen und du, HERR, gehest vor ihnen her in der Wolkensäule des Tages und Feuersäule des Nachts.¹⁵ Würdest du nun dies Volk töten, wie einen Mann, so würden die Heiden sagen, die solch Gerücht von dir hören, und sprechen:¹⁶ Der HERR konnte mitnichten dies Volk in das Land bringen, das er ihnen geschworen hatte; darum hat er sie geschlachtet in der Wüste.¹⁷ So laß nun die Kraft des HERRN groß werden, wie du gesagt hast und gesprochen:¹⁸ Der HERR ist geduldig und von großer Barmherzigkeit und vergibt Missetat und Übertretung und läßt niemand ungestraft sondern sucht heim die Missetat der Väter über die Kinder ins dritte und vierte Glied.¹⁹ So sei nun gnädig der Missetat dieses Volks nach deiner großen Barmherzigkeit, wie du auch vergeben hast diesem Volk aus Ägypten bis hierher.²⁰ Und der HERR sprach: Ich habe es vergeben, wie du gesagt hast.²¹ Aber so wahr als ich lebe, so soll alle Herrlichkeit des HERRN voll werden.²² Denn alle die Männer, die meine Herrlichkeit und meine Zeichen gesehen haben, die ich getan habe in Ägypten und in der Wüste, und

وَكَسَّرُوهُمْ إِلَى حُرْمَةٍ.

mich nun zehnmal versucht und meiner Stimme nicht gehorcht haben,²³ deren soll keiner das Land sehen, das ich ihren Vätern geschworen habe; auch keiner soll es sehen, der mich verlästert hat.²⁴ Aber meinen Knecht Kaleb, darum daß ein anderer Geist mit ihm ist und er mir treulich nachgefolgt ist, den will ich in das Land bringen, darein er gekommen ist, und sein Same soll es einnehmen,²⁵ dazu die Amalekiter und Kanaaniter, die im Tale wohnen. Morgen wendet euch und ziehet in die Wüste auf dem Wege zum Schilfmeer.²⁶ Und der HERR redete mit Mose und Aaron und sprach:²⁷ Wie lange murrst diese böse Gemeinde wider mich? Denn ich habe das Murren der Kinder Israel, das sie wider mich gemurrt haben, gehört.²⁸ Darum sprich zu ihnen: So wahr ich lebe, spricht der HERR, ich will euch tun, wie ihr vor meinen Ohren gesagt habt.²⁹ Eure Leiber sollen in dieser Wüste verfallen; und alle, die ihr gezählt seid von zwanzig Jahren und darüber, die ihr wider mich gemurrt habt,³⁰ sollt nicht in das Land kommen, darüber ich meine Hand gehoben habe, daß ich euch darin wohnen ließe, außer Kaleb, dem Sohn Jephunnes, und Josua, dem Sohn Nuns.³¹ Eure Kinder, von denen ihr sagtet: Sie werden ein Raub sein, die will ich hineinbringen, daß sie erkennen sollen das Land, das ihr verwerft.³² Aber ihr samt euren Leibern sollt in dieser Wüste verfallen.³³ Und eure Kinder sollen Hirten sein in dieser Wüste vierzig Jahre und eure Untreue tragen, bis daß eure Leiber aufgerieben werden in der Wüste,³⁴ Nach der Zahl der vierzig Tage, darin ihr das Land erkundet habt; je ein

Tag soll ein Jahr gelten, daß ihr vierzig Jahre eure Missetaten tragt; auf daß ihr innerwerdet, was es sei, wenn ich die Hand abziehe.³⁵ Ich, der HERR, habe es gesagt; das will ich auch tun aller dieser bösen Gemeinde, die sich wider mich empört hat. In dieser Wüste sollen sie aufgerieben werden und daselbst sterben.³⁶ Also starben durch die Plage vor dem HERRN alle die Männer, die Mose gesandt hatte, das Land zu erkunden, und wiedergekommen waren und wider ihn murren machten die ganze Gemeinde,³⁷ damit daß sie dem Lande ein Geschrei machten, daß es böse wäre.³⁸ Aber Josua, der Sohn Nuns, und Kaleb, der Sohn Jephunnes, blieben lebendig aus den Männern, die gegangen waren, das Land zu erkunden.³⁹ Und Mose redete diese Worte zu allen Kindern Israel. Da trauerte das Volk sehr,⁴⁰ und sie machten sich des Morgens früh auf und zogen auf die Höhe des Gebirges und sprachen: Hier sind wir und wollen hinaufziehen an die Stätte, davon der HERR gesagt hat; denn wir haben gesündigt.⁴¹ Mose aber sprach: Warum übertretet ihr also das Wort des HERRN? Es wird euch nicht gelingen.⁴² Ziehet nicht hinauf, denn der HERR ist nicht unter Euch, daß ihr nicht geschlagen werdet vor euren Feinden.⁴³ Denn die Amalekiter und Kanaaniter sind vor euch daselbst, und ihr werdet durchs Schwert fallen, darum daß ihr euch vom HERRN gekehrt habt, und der HERR wird nicht mit euch sein.⁴⁴ Aber sie waren störrig, hinaufzuziehen auf die Höhe des Gebirges; aber die Lade des Bundes des HERRN und Mose kamen

Numbers 14

nicht aus dem Lager.⁴⁵ Da kamen die Amalekiter und Kanaaniter, die auf dem Gebirge wohnten, herab und schlugen und zersprengten sie bis gen Horma.